

יומא לז. (משנה) עד לח. (משנה)

ביאור מושגים

פסול לינת מים - כל דבר שהתקדש בכלי שרת נפסל אם לא משתמשים בו באותו יום. לכן מי הכיור שנותרו בסיום היום נפסלו. בין קטין הכין מתקן שהוריד את מי הכיור למעיין. כך התבטלה קדושתם והם חזרו להיות מי מעיין שלא נפסלים בלינה.

משנה

המשך סדר העבודה:

הכהן הלך מזרחה ונעמד מצפון למזבח. (הסגן הלך מימינו וראש בית אב משמאלו)

2 שעירים, קלפי וגורלות המתינו לו שם.

חידושים/תרומות שעשו אנשים למקדש:

בן גמלא:

הפך קלפי של עץ לזהב.

בן קטין:

עשה 12 ברזים לכיור במקום השניים שהיו. עשה גלגל לכיור כדי לשקעו בבור של מים בלילה. (כדי שמי הכיור לא ייפסלו בלינה)

מונבז המלך:

עשה את כל ידות הכלים של יוה"כ מזהב.

הילני המלכה:

עשתה נברשת של זהב על פתחו של ההיכל. עשתה טבלה של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה.

ניקנור:

נעשו ניסים לדלתות שתרם לשער המזרח של העזרה.

דלתות ניקנור לא נשתנו לזהב (כיתר השערים במקדש) בגלל:
1. הניסים שנעשו להם.
2. צבע הנחושת שלהם היה נראה כזהב.

מהמשנה משמע שהמזבח כולו ממוקם בחצי הדרומי שבעזרה (כראב"י)

(ולכן יש לשנות את הגירסה במשנה הקודמת ולומר ששחטו את הפר באזור שבין האולם לבין קצה המזבח הצפוני)

הולכים מצדדיו אך קצת מאחור. (שהרי המהלך מצד רבו - הרי זה בור. והמהלך אחורי רבו - הרי זה מגסי הרוח)

כשהיו 2 ברזים: בבוקר השתמשו בעליון. בערב (כשהכיור התרוקן) בתחתון.

בן קטין עשה 12 ברזים כדי ש2 הכהנים העסוקים בתמיד יוכלו לקדש ידיהם ורגליהם בו-זמנית.

מדובר בכלים שלא ניתן לעשותם מזהב (כגון: סכינים, קרדומים) ולכן עשה רק את ידותיהם.

בשעה שהחמה זורחת ניצוצות יוצאים מנברשת זו וזה סימן היכר ליושבי ירושלים שהגיע זמן קריאת שמע.

אנשי משמר הקדימו לקרותה קודם העבודה, אנשי מעמד אחר לקרותה עד לאחר עבודת התמיד

הדעה שאוסרת לכתוב חלק מהתורה בפני עצמו (אפילו כדי ללמד תינוק), מבארת ש: המילים הראשונות של כל פסוק נכתבו במלואם ושאר המילים נכתבו בראשי תיבות.

מקור דיני ההגרלה:

"גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל" - גורל אחד בלבד לה' וגורל אחד בלבד לעזאזל.
"גורלות" - הגורלות צריכים להיות שוים בגודל ובחומר.
"גורל... גורל..." - הגורלות יכולים להיות עשויים מכל חומר (ואין צורך דווקא בזהב כבציץ).